Mänsklighetens återkommande avfall – historiskt, nutid och profetiskt - Pass 1

Spara som PDF

Pass 1 - Avfall i urtiden

Innehåll

Om det stora avfall som skall ske i den yttersta tiden.
Om avfallet i Eden, vid Noas tid, vid Babels torn, samt i Sodom och Gomorra.
Om ljusglimtar som lyste i mörkret.

Vill du lyssna till innehållet i denna text kan du göra det via spelaren nedan:

Klicka på denna länk för att lyssna om du inte ser en spelare ovan eller högerklicka för att ladda hem ljudfilen till din dator (mp3).

Inledning

Dessa bibelstudier handlar om *avfall,* ett ämne som kanske inte känns särskilt uppiggande. Men det finns mycket att lära sig här, och som är viktigt att ha med sig som kristen. Bibeln säger oss att det skall komma ett stort avfall i den yttersta tiden, före det att Antikrist träder fram. Det är ett av flera skäl till att ha koll på det här med avfall. Så här står det i Andra Tessalonikerbrevet som skrevs av aposteln Paulus:

> 2 Tess 2:1-4: ”**När det gäller vår Herre Jesu Kristi ankomst och hur vi ska samlas hos honom** ber vi er, bröder, att inte plötsligt tappa fattningen. Låt er inte skrämmas av någon ande eller av något ord eller brev som påstås komma från oss och som säger att Herrens

> dag är här. Låt ingen bedra er på något sätt. **Först måste avfallet komma och laglöshetens människa träda fram**, fördärvets son, motståndaren som förhäver sig över allt som kallas gud eller heligt så att han sätter sig i Guds tempel och säger sig vara Gud.”

Först en liten parentes: Ordet i den grekiska grundtexten för ”Guds tempel” här i texten är *naos*, och det använde Paulus **enbart** när han skrev om oss kristna som Guds tempel. När han skrev om Jerusalems tempel så använde han istället ordet *hieron*. Detta kan vara bra att väga in när man tänker på vad som skall ske i den yttersta tiden.

Och så skall vi notera att ordet *avfallet* står i denna text bestämd form, även i grundtexten, så det är inte vilket avfall som helst. Detta avfall föregår troligen ankomsten av ”laglöshetens människa”, alltså Antikrist. I texten ser vi även att avfallet och Antikrists framträdande skall ske **före** det att vi får möta Jesus; observera detta så att du inte dras med av förkunnelse som säger att vi skall slippa att vara med om avfallet och Antikrist.

Jag brukar säga att just detta stora avfall blir som den ”röda mattan” för den kommande Antikrist. På samma sätt blir det med krig, kriser, kaos, osv, som han troligen tar itu med så att folk tacksamt kommer att säga som det står i 1 Tess 5:3: ”*fred och trygghet*”.

Sedan är det ju så, att en del menar att man som sann kristen inte kan avfalla, men Hebréerbrevet visar oss också att det är fel, och ger oss dessutom en allvarlig varning:

> Heb 6:4-6: ”De som en gång har tagit emot ljuset och smakat den himmelska gåvan, **fått del av den helige Ande** och smakat Guds goda ord och den kommande världens krafter **men sedan avfallit**, dem går det inte att föra till ny omvändelse då de själva korsfäster Guds Son på nytt och hånar honom offentligt.”

Bli nu inte rädd för att detta med avfall skulle gälla dig, för är du rädd för att du avfallit, eller att du tidigare gjort det och tror att du är utom räddning, då har du inte avfallit så som detta bibelord avser. Det avfall som avses i detta bibelord är ett komplett, fullbordat och slutgiltigt avfall. Men vägen till botten går vanligen stegvis, och innan man nått dit ner kan det så klart finnas en möjlighet till omvändelse. Avfall är medvetna steg bort ifrån Gud/Jesus; man vill då inte längre

veta av honom eller hans försoningsgärning för vår frälsning. När man nått botten fnyser man åt den sanna tron på Jesus och vänder Bibelns Gud ryggen i högmod.

Men ett stort avfall kommer alltså att ske, och avfall handlar då om avfall från den sanna tron. Och som vi skall se lite längre fram, så handlar avfall inte *primärt* om moraliska synder – som många tror. Avfall är alltså något mycket mer grundläggande och allvarligare, som berör vår trofasthet till Gud och hans Ord; avfall innebär att man lämnar denna trofasthet bakom sig, att man lämnar en sann, bibelförankrad tro i uppror mot Gud.

En sann tro då, den handlar inte om att man försöker imponera på Gud med olika slags fromma gärningar. En sann tro innebär att man är trofast Gud, att man förtröstar på att Jesu försoningsgärning räcker för vår fulla frälsning, att man söker hans rike och har en vilja att hålla sig till det som Gud visar via främst sitt Ord, Bibeln. *Barnaskapet* är också ett säkert tecken på en sann tro.

Vad är viktigt enligt Jesus?

När man i kristenheten talar om den yttersta tiden, så är det vanligt att det sägs att vi måste ”vara redo” för Jesu återkomst, och inför uppryckandet. *”Är du redo när Jesus kommer?”* har ju varit en vanlig fråga. Men vi skall se vad Jesus satte fingret på. Strax före Jesus lämnade lärjungarna på Olivberget så frågade de honom:

> Matt 24:3-4: ”vad blir tecknet på din återkomst och den här tidsålderns slut?"

Det lite överraskande svaret från Jesus blev då detta:

> ”Se till att ingen bedrar er.”

Att **se till att inte bli bedragen** verkar alltså vara det viktigaste som Jesus har att säga oss om den yttersta tiden. Det innebär aktivitet från vår sida. Så när Jesus svarade lärjungarna, då satte han **inte** fingret på hur fromma vi måste vara vid hans återkomst; en levande tro räcker! Han sa visserligen i en liknelse att vi måste ha olja i våra lampor, men oljan kan vi se som en bild för just en levande tro och att vi då är uppfyllda av den Helige Ande. Så om vi har en sådan tro, då har vi olja i våra lampor, och då är vi redo för Jesu återkomst. Istället varnade

Jesus för motgångar, förföljelser, villoläror, falska profeter och för avfall från den sanna och levande tron.

Men ett starkt karaktärsdrag hos människan, det är hennes fallenhet för att just avfalla från Gud, att vilja gå sin egen väg, att själv vara sin egen gud och bestämma vad som är sant och falskt, rätt och fel, gott och ont. Denna benägenhet att avfalla har ständigt präglat mänskligheten historia. I kontrast till detta finns *omvändelsen* och *trofastheten* till Gud; att människan kan omvända sig till Gud och i trofasthet ställa sig under hans ledning. Men det verkar vara ”avfallskraften”, denna ”upprorskraft”, som är den starkaste av dessa två: avfall och trofasthet. Det här har att göra med den syndanatur som vi alla föds med: *arvsynden.* Den är orsaken till att människan söker egenlivet, egen njutning, egen upphöjdhet, självständighet, rikedom, kändisskap, fåfänga, frihet från tyglar, osv.

Så avfall handlar alltså främst om att avfalla FRÅN trofastheten till Gud och hans Ord, FRÅN en sann tro, och TILL egenlivet där man själv sätter upp sina mål och riktlinjer – utan inbladning av Gud. Och eftersom avfall är något som vanligen sker stegvis, så finns det så klart olika grader av avfall.

Väckelse eller avfall?

Det snackas och profeteras en hel del om *väckelse* i kristenheten, långt ifrån överallt, men det är ganska vanligt ändå. Och detta trots att ordet *väckelse* inte är ett bibliskt ord. Men självklart har det skett väckelser trots det, både i biblisk tid och efteråt. Men det är tänkvärt ändå, att Bibeln inte använder ordet *väckelse*. Motsatsen kan vi säga är *avfall*, eller *trolöshet*, och det talar Bibeln däremot väldigt mycket om, både historiskt och profetiskt.

Så det finns alltså all anledning till att studera det här med avfall lite mer grundligt och söka lärdom från Bibelns undervisning – OCH ta varning! I Bibeln ser vi ständigt återkommande stora avfall från Gud och hans väg, och vi ser det även i efterbiblisk tid, så varför skulle det inte kunna hända igen? Bibeln talar ju dessutom om det stora avfallet i den yttersta tiden i Andra Tessalonikerbrevet, som vi sett. Och utifrån Jesu egna ord förstår vi också att det kommer ett avfall; när laglösheten tilltar ”*kommer kärleken att kallna hos de flesta*” – enligt Jesu tal om den yttersta tiden (Matt 24:12).

Trots detta talas det mycket sällan om avfall i kristna sammanhang. Därför skall vi studera just detta, ända från avfallet i Edens lustgård och fram till avfall i vår tid, och även vad Bibeln säger skall komma. Vi skall även titta lite på hur Guds ljusglimtar strålar fram här och där mitt i mörkret.

Vad är det då som gör att människan så ofta avfaller från trofastheten till Gud och hans Ord? Varför avfaller man? Vad är det som lockar och drar? På vilka vägar kommer avfallet? Och hur kommer det att se ut framöver? Hur aktar man sig för avfall? Kanske jag besvarar några av dessa frågor i dessa tre texter (och inspelningar).

Avfall i olika steg

Jag tycker att det finns några olika sorters avfall som är värda att begrunda som kommer i olika steg. Jag tycker man kan se avfall som en trestegsraket:

1. Först har vi då det avfall när troende avfaller från trofastheten till Gud och till hans Ord. Det var så som Adam och Eva avföll egentligen, och även det judiska folket under deras ökenvandring, men även efteråt. En kristen kan avfalla på detta sätt, men ändå fortsätta att kalla sig kristen och gå flitigt till gudstjänster och andra samlingar. Det kommer vi att få se mer och mer av framöver. Vad man avfaller *till* är lite olika, men det gemensamma är att man lämnar trofastheten till Gud och hans Ord. Och sådant här avfall kan så klart även prägla hela församlingar och samfund.
2. Sedan har vi det jag skulle vilja kalla för ett ”galopperande avfall”. Det här är fortsättningen på avfallet från trofastheten till Gud, när man tar steg efter steg ner mot avfallets bottennivå. Det blir till slut ett avfall från **allt** det som är gott, sant och rätt – sett utifrån Guds perspektiv. Det är ett avfall från godhet, barmhärtighet, etik, moral, och som leder till att människor och samhällen blir mer och mer onda, korrupta och omoraliska. Det här skedde t.ex. vid Noas tid och i Sodom och Gomorra – som vi skall titta mer på lite längre fram. I vår tid kan vi inte minst se det i länder som tidigare kallats för kristna – alltså även i vårt land. Jag tycker att beskrivningen ”galopperande avfall” är bra eftersom detta drar på hela tiden; det blir värre och värre. Vi som har varit med ett tag har ju sett detta hända i vårt land, och vi ser att denna galopp fortsätter än idag!
3. Och så har vi det globala avfallet. Här har vi berättelsen om Noas tid, och inte minst berättelsen om Babels torn. Båda dessa är profetiska förlagor som pekar mot mänsklighetens stora gemensamma avfall som kommer att ske i den yttersta tiden, med Antikrist som huvudrollsinnehavare. Det blir mänsklighetens sista försök till att bygga ett slags fullt färdigt ”Babels torn”, alltså en enad värld som vänder Bibelns Gud ryggen. Detta stora, kommande avfall, omfattar då även kristna som avfaller från Gud, och som sedan går arm i arm med icke-kristna mot en enad värld under Antikrist – han som kommer att säga att han själv är Gud.

> De enda som inte går med i detta tåg är då sant troende.

Allt sådant här avfall har alltså att göra med syndanaturen i oss. Och den naturen vill ha självständighet, och själv kunna behärska och kontrollera tillvaron. Den vill själv definiera vad som är sant och falskt, bra och dåligt, rätt och fel, gott och ont. Det här ser vi ju mycket av på Internet idag. Syndanaturen vill egentligen själv vara gud, eller ”som Gud”. Och om man börjar stryka saker i Bibeln, eller lägga till ett och annat, då har man ju de facto gjort sig själv till gud. Då är man definitivt på väg ner i avfallets trappa.

Judarnas historia som profetiska bilder

När man skall studera det här, då är det mycket upplysande att förstå att judarnas ökenvandring innehåller profetiska bilder för det kristna livet. Deras övriga bibliska historia och öde utgör också profetiska bilder, och då för hur det kommer att gå med kristenheten. Från sådana berättelser kan vi lära oss mycket – OCH ta varning! Dessa bibelord säger oss just detta tycker jag:

> Rom 15:4: Allt som har skrivits tidigare [i Gamla Testamentet] är skrivet till vår undervisning, för att vi ska bevara vårt hopp genom den uthållighet och tröst som Skrifterna ger.”
>
> 1 Kor 10:11: ”Det som hände dem är exempel, och det skrevs ner för att **varna** oss som har världens slut inpå oss.”

Paulus avser ökenvandringen här i Korintierbrevet. Men en del av det som hände judarna efter att de hade intagit löfteslandet, tycker jag att vi kan ta som profetiska bilder för hur det har gått och kommer att gå för hela kristenheten.

Avfall i urtiden

Nu skall vi fundera lite kring olika avfall som Bibeln berättar om. Vi börjar i Edens lustgård.

Adams och Evas avfall

Hur var tillvaron där för Adam och Eva före syndafallet? Jo, det var en tillvaro som var fullkomlig på alla sätt, och där i den fullkomligheten fanns även en fri vilja för Adam och Eva. Så i Eden fanns alltså möjligheten att välja fel väg, annars hade det ju inte varit full frihet. Men de levde i förtröstan och tillit till Gud, i ett barnaskapets beroende, men det innebar ändå full frihet. Och de levde i en mycket nära relation till Gud; de hade Gud alldeles hos sig, och de behövde inte bekymra sig för någonting. Och där fanns en ömsesidig trofasthet.

Men det allra första avfallet från Gud i världens historia kom ändå tidigt, med Adams och Evas avfall. De avföll redan innan de hade hunnit få barn. Vad var då det för avfall? Var det ett moraliskt avfall? Var det villoläror?

Avfall handlar alltså **inte primärt** om moraliska saker eller lärofrågor, det handlar istället om att lägga trofastheten till Gud och hans Ord åt sidan, och att vilja kontrollera tillvaron själv, att själv avgöra vad som är gott och ont. Vad vi vet fanns det en enda regel i Edens lustgård som Adam och Eva hade att förhålla sig till, och det var att inte äta av frukten från ”*trädet med kunskap om gott och ont*” (1 Mos 2:17), för om de gjorde det skulle de dö.

Vi kan kalla detta för ”förbundsordet” mellan människorna och Gud. Men det som Kunskapens träd kunde erbjuda blev en frestelse för Adam och Eva när Satan fick lov att fresta dem med hjälp av lögnerna att: ”*Ni ska visst inte dö!*” och ”*ni blir som Gud med kunskap om gott och ont*” (1 Mos 3:4). Så de gick på det här och gick emot ”förbundsordet” och åt av frukten, men de blev **inte** som Gud och **de dog** längre fram.

Först efter avfallet kom de moraliska bitarna in. Det var då som Adam och Eva började tycka att det var fel att visa sig naken inför Gud. Det var alltså inte Gud som sa att det var fel, det var något som de själva kom på. Före avfallet levde de utan moraliska regler, utan att tänka på rätt och fel, de bara levde rätt – helt enkelt.

Sven Reichmann brukade kalla Kunskapens träd för ”Lagens träd”, och när man äter av den frukten så är man inte länge fri. Då kommer man in under lagar och regler, och ofta blir det regler som man själv eller andra sätter upp. Paulus skrev att ”*när budordet kom fick synden liv*” (Rom 7:9). Så när man avfaller från trofastheten till Gud, och själv vill följa eller definiera regler om vad som är rätt och fel, då blir det som att det omoraliska blir både en frestelse och snara. Och så kommer omoralen som en naturlig följd. Människan klarar inte att leva strikt moraliskt utifrån lagar och regler, hon faller förr eller senare. Gör hon det inte synligt så gör hon det i tankarna – till att börja med.

Men när man lever i en trofasthet till Gud – där han får vara Gud i ens liv och inte man själv – det är då som möjligheten finns att leva gott och rätt, helt spontant, utan en syndakatalog i portföljen, utan en strålkastare på vad som är rätt och fel.

Detta handlar inte om att bagatellisera synd, det handlar istället om att ha ett annat fokus, en annan håg, ett annat hjärta, som inte fokuserar på rätt och fel, utan bara gör det rätta automatiskt utifrån hjärtats lust – med Guds hjälp.

Vi skall läsa lite om Adam och Eva och deras avfall:

> 1 Mos 3:1-13: Men ormen var listigare än alla markens djur som Herren Gud hade gjort.
>
> *[Ormen är Satan, djävulen]*
>
> Han sade till kvinnan: ”Har Gud verkligen sagt att ni inte får äta av alla träd i lustgården?” Kvinnan svarade ormen: ”Vi får äta av frukten från träden i lustgården, men om frukten på trädet mitt i lustgården har Gud sagt: Ät inte av den och rör inte vid den, för då kommer ni att dö.” Då sade ormen till kvinnan: ”Ni ska visst inte dö! Men Gud vet att den dag ni äter av den kommer era ögon att öppnas, och ni blir **som Gud** med kunskap om gott och ont.”
>
> *[Bibeln säger oss att Satan är lögnens fader och att det inte finns någon sanning i honom, och här ser vi hur han frestade Eva med lögner, för de blev ju inte **som Gud**, och så började de en resa utmed Kunskapens väg istället för att fortsätta på Livets väg.]*
>
> Och kvinnan såg att trädet var gott att äta av och en fröjd för ögat. Trädet var lockande eftersom det gav förstånd, och hon tog av frukten och åt. Hon gav också till sin man som var med henne, och han åt. Då

öppnades ögonen på dem båda, och de märkte att de var nakna.

Och de fäste ihop fikonlöv och gjorde sig höftskynken. Vid kvällsbrisen hörde de Herren Gud vandra i lustgården. Och mannen och hans hustru gömde sig för Herren Guds ansikte bland lustgårdens träd. Men Herren Gud kallade på mannen och sade till honom: ”Var är du?” Han svarade: ”Jag hörde ljudet av dig i lustgården och blev rädd eftersom jag är naken. Därför gömde jag mig.” Då sade han: ”Vem har berättat för dig att du är naken? Har du ätit av trädet som jag förbjöd dig att äta av?”

[Här ser vi hur Adam och Eva själva hade tänkt att det är omoraliskt att visa sig naken inför Gud – eller så sa Satan det till dem. Det var i vart fall inget som Gud hade bestämt.]

Mannen svarade: ”Kvinnan som du satte vid min sida, hon gav mig av trädet och jag åt.” Då sade Herren Gud till kvinnan: ”Vad är det du har gjort?” Kvinnan svarade: ”Ormen förledde mig och jag åt.”

[Här ser vi en annan konsekvens av avfallet, och det var att de inte ville ta ansvar för sina egna handlingar, de skyllde ifrån sig.]

Efter avfallet började människorna direkt distansera sig från Gud och gömde sig bakom fikonlöv. De fokuserade mer på sig själva. Vi vet inte om de syndade efter sitt avfall, men vi ser hur den moraliska synden fick grepp om redan nästa generation, när Kain dödade sin bror Abel på grund av avundsjuka. Vi brukar tänka att när Abel offrade ett djur till Gud, då var det mycket bättre än Kains offer, som kanske bara var någon liten grönsak. Men varför detta offrande överhuvudtaget hade kommit igång funderar vi inte så ofta på. Offrade Adam och Eva, kan man ju fråga sig? Jag tror inte det, för det står inget om det i Bibeln. Istället tror jag att Kains och Abels offrande är tecken på att de två hade kommit längre bort från gemenskapen med Gud; Kain och Abel kände inte Gud fullt ut så som Adam och Eva gjorde, och då försökte de ställa sig in hos Gud med sina offer.

Jesu ord om offer kan vi väga in här:

Matt 9:13: ”Jag vill se barmhärtighet och **inte** offer.”

Så offrande är absolut inte det optimala i vårt umgänge med Gud. Det viktigaste är vår kärlek till Gud/Jesus och att vi då är trofasta honom, för då blir vi allt mer lika honom. Det var nog helt enkelt så att Kains och Abels kärlek till Gud hade

börjat svikta, i vart fall hos Kain. Vi kan indirekt förstå det utifrån detta Jesu ord:

> Joh 14:15: ”Om ni älskar mig håller ni fast vid mina bud.”

Vi kanske även får lov att läsa detta så här: *Om ni älskar mig gör ni inget som är fel*.

Så när människan *distanserar* sig från Gud, och kärleken och trofastheten till honom avtar, då ersätts barnaskapet inför Gud med *främlingskap*, och då kommer omoralen in som en naturlig följd. Att människorna tidigt började distansera sig allt mer från Gud kan vi läsa om i samma kapitel som vi läser om Kain och Abel. Det skedde ungefär när Adam var 235 år gammal. Vi skall läsa två verser i Första Mosebokens kapitel 5:

> 1 Mos 5:3, 6: ”När Adam var 130 år fick han en son som var lik honom, hans avbild. Han gav honom namnet Set… När Set var 105 år blev han far till Enosh. [då var Adam alltså 235 år – SFB 1998: ”Enos”]

Och så läser vi i kapitel 4:

> 1 Mos 4:26: ”Också Set fick en son och han gav honom namnet Enosh. Vid den tiden började man **åkalla** Herrens namn.”

Främlingskapet inför Gud ökade alltså, och i kapitel fyra läser vi att människorna vid tiden för Enosh födelse började ”åkalla”Gud. Det här handlar om att människorna inte längre vandrade inför Guds ansikte; människorna hade inte längre direktaccess till Gud. Istället började de ”*åkalla*”, eller ”*ropa efter*” Gud – som det hebreiska ordet i grundtexten också kan betyda. Och uppenbarligen ökade de moraliska synderna hos alla människor på samma gång – som vi skall se.

Efter att Kain hade mördat sin bror Abel fällde Gud en dom över honom. Hans åkrar skulle inte längre ge någon gröda och därför skulle han bli rotlös och hemlös på jorden (1 Mos 4:12). Kain blev då rädd för att andra skulle döda honom, och denna rädsla lyssnade Gud till. Därför kan vi anta att ondskan vid denna tid redan hade spridit sig så pass mycket att andra människor kunde tänka sig att döda Kain:

> 1 Mos 4:15: ”Men Herren sade till honom: ’Kain ska bli hämnad sju gånger om, vem som än dödar honom.’ Och Herren satte ett tecken på Kain så att ingen som mötte honom skulle **döda** honom’.”

Summering
Adams och Evas avfall blev det grundläggande avfall som orsakade att vi alla dras med syndanatur, och att vi alla dör förr eller senare – såvida vi inte lever när Jesus kommer tillbaka.

Deras avfall handlade om begäret att bli ”som Gud”, att bli självständig, att själv kunna avgöra vad som är gott och ont. Många människor strävar efter samma sak, att bli ”som Gud”. Andra religioner och även villoläror i kristenheten handlar ofta om just denna *självförgudning*.

Så vi kan säga så här: att en önskan om självförgudning är själva ursynden och även grunden i avfall, det som verkligen för oss bort ifrån Gud. Då blir vi i själva verket Guds fiender. Världens sätt att leva utgår från Kunskapens träd, och alla människor strävar mer eller mindre efter någon slags självförgudning, eller i vart fall efter full självständighet. Därför kan vi kristna inte leva som Guds barn och samtidigt leva efter världens sätt att leva.

> Jakob 4:4: ”Ni otrogna, vet ni inte att vänskap med världen är fiendskap mot Gud? Den som vill vara vän med världen blir fiende till Gud.”

När Adam och Eva hade avfallit från trofastheten till Gud – när de bröt *förbundsordet* och åt av frukten från Kunskapens träd – då började det snabbt gå utför med moralen, alltså med det naturliga, avspända och spontana liv som fanns före syndafallet. Före syndafallet tänkte de inte på moral, de bara *levde* rätt – helt enkelt. Ren och skär ondska kom sedan in redan i nästa generation, när Kain dödade sin bror Abel på grund av avundsjuka. Som vi skall se i andra exempel, så är denna moraliska utförsbacke, denna avfallets trappa, något som alltid dyker upp efter ett initialt avfall ifrån trofastheten till Gud.

En liten ljusglimt!
Det fanns dock en liten ljusglimt vid den tid när Adam fortfarande levde, och det var Hanok (som var sjätte generationen efter Adam). Det står att han vandrade med Gud och att han aldrig dog, för att Gud hämtade upp honom (1 Mos 5:24). Det skedde ca 600 år före det att syndafloden kom. Kanske Gud hämtade upp

Hanok för att han skulle slippa vara med om den onda tid som växte fram innan [illegible] arken.

Avfallet vid Noas tidsålder

Det första avfallet i mänsklighetens historia ledde alltså till främlingskap inför Gud; Gud blev mer och mer okänd för människorna. Och så kom omoral, avgudadyrkan och annan ondska mer och mer in i mänskligheten. Och till slut hade det hela eskalerat till ett totalt moraliskt avfall i mänskligheten, och då är vi framme vid Noas tid och syndafloden – översvämningen kom 1656 år efter skapelsen, enligt Bibeln.

> 1 Mos 6: 5-6, 13: ”Och HERREN såg att människornas ondska var stor på jorden och att **deras hjärtans alla tankar och avsikter ständigt var alltigenom onda.** Då ångrade HERREN att han hade gjort människorna på jorden, och han var bedrövad i sitt hjärta... Då sade Gud till Noa: ’Jag har bestämt mig för att göra slut på allt levande, **för jorden är full av våld** på grund av dem.’ ”

Nu hade avfallet nått en nivå som Gud inte längre kunde tillåta. Vi kan kalla det för ett ”globalt” avfall eftersom det omfattade alla människor förutom Noas familj. Det här är första gången i mänsklighetens historia som vi ser ett avfall som också kan ses en profetisk förlaga till det stora avfall som skall komma i den yttersta tiden – ett avfall som vi är på god väg in i idag. Vid Noas tid fanns inte längre någon räddning kvar för mänskligheten, för Gud ångrade att han hade gjort människan och sände då syndafloden.

”Som i Noas dagar”

Det var alltså väldigt få människor med i arken, bara Noa, hans hustru, deras tre söner och deras hustrur, totalt 8 personer. Det kan kanske ge oss en bild av hur läget vid Jesus återkomst kommer att vara. Det skall ju bli ”som i Noas dagar” – enligt vad Jesus sa om tiden före hans återkomst. Och Jesus har även ställt den retoriska frågan *”ska Människosonen finna **tron** på jorden när han kommer?”*

(Luk 18:8). Det är inte vilken tro som helst utan just den sanna, bibelförankrade tron. Så det kommer helt säkert vara ganska **få** sanna kristna kvar vid Jesu återkomst. Många har dött som troende, en del av dem har dött som martyrer, och många har avfallit.

En liten ljusglimt!
Men under denna onda tidsperiod var Noa en ljusglimt. Det står att han var en rättfärdig och fullkomlig man. Så i Noa och hans familj såg Gud en rättfärdighet som gjorde att han ville rädda dem och alla djurarter till en ny skapelse, och det gjorde han via arken (båten) som Noa fick i uppdrag att bygga.

> 1 Mos 6:8-9: ”Men Noa hade funnit nåd inför Herrens ögon… Noa var en rättfärdig man och fullkomlig bland sina samtida. Han vandrade med Gud.”

Denna ”frälsningsark” som Noa byggde, står då som en profetisk bild för Jesus, [illegible] när Gud en andra gång skall stöpa om jorden.

Summering

Avfallet vid Noas tid handlade egentligen inte om att människorna avföll från trofastheten till Gud, för den försvann långt tidigare. Istället var det så att människorna efter Adams och Evas fall gled utför på avfallets sluttande plan allt mer, och det innebar att de hamnade i allt värre omoral och synd; det var ett ”galopperande avfall” som skedde. Och det var bara Noa och hans familj som levde i en trofasthet till Gud. Så avfallet var även ”globalt” för det omfattade alla andra människor.

Vad kan vi lära oss av detta? Jo, att efter ett avfall från Gud kommer alltid ett moraliskt avfall och ett förfall i samhället och i relationer. Vi kan också lära oss att om vi väljer att hålla fast vid en trofasthet till Gud och hans Ord, då kommer vi med tiden få uppleva att vi blir mer och mer marginaliserade och ensamma. Men det innebär också att vi kommer att tas med i Guds frälsningsark 2.0, Jesus Kristus, så att vi slipper vara med om den Guds vredesdom som **då** kommer över jorden! Observera nu detta: Den vredesdom som Bibeln talar om är **inte** det

samma som vedermödan. Vedermödan kommer vi att behöva genomleva – om vi lever vid den tiden – men de sanna troende upplever **inte** Guds straffdom/vredesdomen över jorden. Straffdomen kommer i samband med Jesu återkomst och först **då** blir vi uppryckta, och det blir vi undan Guds straffdom över jorden – som det står i 1 Tess 5:9.

Avfallet vid Babels torn

Förbundet med Noa

Noa kunde efter ganska exakt ett år kliva ut ur arken. Då upprättade Gud ett slags förbund med Noa och alla levande varelser. Det Gud befallde Noa och hans familj inom förbundet var att de skulle **föröka sig och sprida ut sig över jorden**. Och som ett förbundstecken satte Gud regnbågen på himlen; Gud lovade **alla** i och med regnbågen att det aldrig mer skulle bli någon översvämning över

Nästa avfall

Efter syndafloden gick det bara ca 250 år innan nästa stora avfall i mänskligheten ägde rum, och det var när människorna byggde Babels torn.

Här skall man särskilt observera att Noa och hans söner levde vid den tiden, och att alla människor bodde i samma område – det område som vi idag kallar för Irak. Så kunskapen om Gud, om skapelsen, syndafloden, ondskan före syndafloden, om Noas rättfärdighet och om räddningen av hans familj i arken, måste ju ha funnits i folks medvetande; berättandet var ju en viktig del i människors tro och kultur förr i tiden. Och de kände så klart till vad Gud hade befallt inom förbundet med Noa. Alla var ju släkt med Noa dessutom – som fortfarande levde vid denna tid. Ändå sker det snabbt ett avfall från troheten till Gud i släktleden efter Noa – som med tiden ledde till ett ”globalt” avfall.

Det här var den befallning som Gud gav Noa och hans familj **efter** syndafloden:

> 1 Mos 9:1: ”Gud välsignade Noa och hans söner och sade till dem: ’Var fruktsamma, **föröka er och uppfyll jorden**.’ ”

Men människorna började distansera sig från Gud igen, och de valde att inte följa detta ”förbundsord”. Man kan säga att lydnaden till Guds bud står i proportion till hur mycket man känner och älskar Gud:

> 1 Joh 3:6: ”Den som förblir i honom syndar inte. Den som syndar har inte sett honom och känner honom inte.”

En del kristna blir knäsvaga när de läser detta, trots att ingen av oss är fri från synd; vi är alla märkta av Adams och Evas avfall, alltså av syndanaturen. Men det är inte värre än att vi får be Gud om att få lära känna honom **allt mer**, för då syndar vi **allt mindre**.

En tid efter syndafloden hade människorna kommit långt bort ifrån Gud igen, och de struntade i Guds bud om att de skulle ”sprida ut sig över jorden”. Istället ville de bygga ett torn som skulle nå upp till himlen, och på så sätt skulle de ”göra sig ett namn” – bli märkvärdiga med andra ord. Vi läser hela berättelsen:

> 1 Mos 11:1-9: Hela jorden hade ett enda språk och samma ord. Men när människorna bröt upp och drog österut, fann de en lågslätt i Sinars land och bosatte sig där. De sade till varandra: "Kom, så slår vi tegel och bränner det!" Teglet använde de som sten, och som murbruk använde de jordbeck. Och de sade: "Kom, så bygger vi oss en stad och **ett torn som har spetsen uppe i himlen. Låt oss göra oss ett namn, så att vi inte sprids ut över hela jorden**." Då steg HERREN ner för att se på staden och tornet som människorna byggde. HERREN sade: "Se, de är ett enda folk och de har ett enda språk. Detta är deras första tilltag, och härefter skall ingenting vara omöjligt för dem vad de än beslutar sig för [nästan som i våra dagar!]. Låt oss stiga ner och förbistra deras språk, så att den ene inte förstår vad den andre säger." **Så spred HERREN ut dem därifrån över hela jorden**, och de måste upphöra att bygga på staden. Den fick namnet Babel, eftersom HERREN där förbistrade hela jordens språk, och därifrån spred han ut dem över hela jorden.

Det här var ett slags ”enhetsprojekt” som skulle **förhindra** att de skulle bli splittrade och utspridda över jorden. Och det var precis vad de sa också:

> 1 Mos 11:4: ”Kom, så bygger vi oss en stad och ett torn med spetsen uppe i himlen! Låt oss göra oss ett namn, **så att vi inte sprids ut över hela jorden**.”

Detta var alltså helt tvärt emot Guds befallning inom ”Noa-förbundet”. Själva tornbygget var dessutom tänkt som ett slags avgudatempel, eftersom människor vid den tiden tänkte att deras gudar kunde bo högst upp i sådana här torn – *ziggurater* kallades sådana byggnader.

Jag tror att även berättelsen om Babels torn är en profetisk förlaga till den allra yttersta tiden, då Antikrist kommer att regera, för vid tiden för Babels torn hade det trätt fram en ”världsledare” bland människorna, han hette Nimrod. Det står så här om honom:

> 1 Mos 10:8-9: ”Kush blev far till Nimrod, som var den förste som fick stor makt på jorden. Han var en väldig jägare inför Herren. Därför brukar man säga: ’En väldig jägare inför Herren som Nimrod’.”

Namnet Nimrod betyder ”uppror” eller ”vi gör uppror”. Och det här att han var en ”*jägare inför Herren”* kan man då tolka som att han gjorde uppror mot Herren, Gud. Man kan utifrån födelsedata i Bibeln anta att Nimrod bör ha varit den som ledde byggandet av Babels torn – ett projekt som alltså skulle cementera människornas enhet. Men i själva verket var detta ett ”galopperande” avfall från allt som hade med Gud att göra; människorna strävade efter *självförgudning*.

Men hur löste Gud då detta denna gång, så att han fick människorna dit han ville? Jo, han ***steg ner*** som det står i kapitel 11 vers 7 och förbistrade deras språk (observera ”steg ner”, lägg det på minnet, jag återkommer till det):

> 1 Mos 11:7-9 ”Låt oss **stiga ner** och förbistra deras språk, så att den ene inte förstår vad den andre säger.**”**

I berättelsen om Babels torn är det uppenbart att Gud inte ville att mänskligheten skulle lyckas med ett globalt enhetsprojekt, eftersom alla människor då kunde ha gått evigt förlorade. Men på grund av det främlingskap som människorna hade hamnat i inför Gud, så införde Gud ett främlingskap även **mellan människorna**, så att de skulle söka honom, och genom det kunna bli frälsta. Vi kan alltså förstå

att en totalt enad värld kommer att vända Gud ryggen och gå evigt förlorad. Denna text i Apostlagärningarna syftar på språkförbistringen:

> Apg 17:26: ”...[Gud] har fastställt bestämda tider och utstakat de gränser inom vilka de skall bo, **för att de skall söka Gud**.”

Hur kommer Gud att stoppa enhetsbygget i den yttersta tiden? Jo, han kommer återigen att ***stiga ner*** (som vid Babels torn) och sätta stopp för det med sin allmakt – rent handgripligen! Det sker när Jesus *stiger ner* på Oljeberget.

En parallell händelse

Det finns en vad jag tycker intressant parallell till Babels torn i Bibeln, och det är den första pingstdagen. Många tänker att tungotalet som hördes från lärjungarna var ett tecken på att nu skulle minsann alla bli ETT inom den kristna tron, men så tolkar inte jag det, och så blev det ju inte heller. Här skall vi komma ihåg vad Jesus gav lärjungarna för befallning, och det här vill jag också kalla för ett ”förbundsord”.

> Matt 28:18-20: ”Åt mig har getts all makt i himlen och på jorden. **Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar**! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn och lär dem att hålla allt som jag befallt er. Och se, jag är med er alla dagar till tidens slut.”

Innan lärjungarna blev döpta i den Helige Ande satt de rädda inomhus eftersom de kände sig hotade. Och hade de inte blivit döpta i den Helige Ande så hade de förmodligen blivit sittande kvar där.

Men lärjungarna hade ju likt Noa fått en befallning om att **gå ut i världen** och göra alla folk till Jesu lärjungar, alltså att **föröka sig** – precis som befallningen till Noa. Så när Anden föll över dem, då fick de nytt mod och kraft och gick ut och predikade frimodigt. Och när åhörarna fick höra lärjungarna predika på en mängd olika språk, då måste ju skriftkunniga judar direkt tänkt på språkförbistringen vid Babels torn. De kanske tänkte: ”*Ska även VI nu spridas ut över jorden!?*” Men det blev istället lärjungarna som spreds ut, eftersom deras frimodiga predikande ledde till förföljelser.

Väckelser splittrar kristenheten

Jag tror därför att vi kan tänka så här: att när kristenheten nöjer sig med att hålla

samman med verksamheter, projekt, kyrkobyggen, byggande av katedraler, statyer och monument, osv, och i praktiken då avfaller från Gud och Missionsbefallningen, då sänder Gud sin Ande, som leder till väckelse, som i sin tur leder till splittring i kristenheten, som i sin tur leder till att den kristna tron sprids ut, som i sin tur leder till att Missionsbefallningen hålls vid liv.

Så avfall kan alltså leda till att Gud svarar med väckelse. Men det är sällsynt att Gud sänder sin Ande över kyrkosystem, eller rent av omöjligt skulle jag säga; Gud rör sig mycket hellre i små sammanhang och bland enkla människor, där människor **inte** blir upphöjda och tar åt sig äran. Lärjungarna är ju ett exempel på denna enkelhet. Ett annat exempel på hur Gud arbetar har vi i fenomenet ”roparna” i mitten av 1800-talet i Sverige, som jag berättar mer om i pass 2.

Hur som helst, tror jag att vi skall våga inse att Gud hellre ser splittring i kristenheten än att en enad kristenhet lyckas med att bygga en fullständig enhet som ett slags ”Babels torn”. Vi kan förstå det i ljuset av händelserna vid byggandet av Babels torn och även vid första pingstdagen. Som du kan förstå går detta resonemang starkt emot en bred ekumenik, men jag tror att vi måste våga se att den storskaliga ekumeniken inte är något annat än ett byggande av Babels torn igen – bildligt talat. I den yttersta tiden kommer avfallna kristna *nästan* att lyckas med detta bygge, hand i hand med alla andra religioner och den sekulära delen av världen, under ledning av den man som säger sig vara Gud, alltså Antikrist.

Summering
Efter syndafloden fick världen en omstart och Noa och hans familj fick då leva i en förhållandevis bra trofasthet och närhet till Gud – även om Gud inte vandrade mitt bland dem.

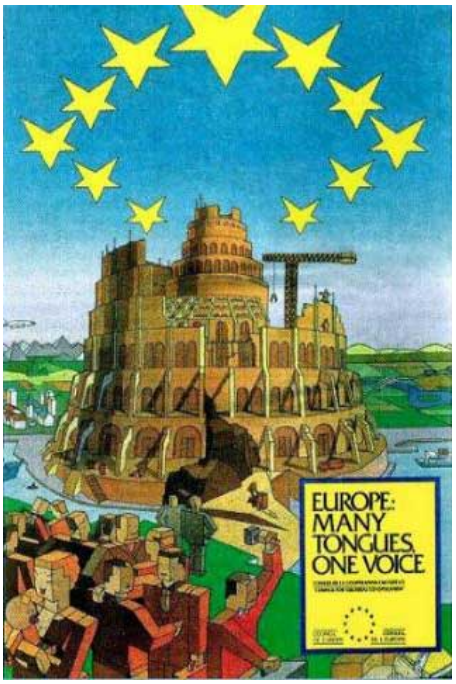
Det avfall vi ser hos människorna vid Babels torn – ca. 250 år efter syndafloden – det är på ett sätt likt Adams och Evas avfall, människorna ville ju göra sig ett namn; det var frågan om självförgudning! Och de gick emot Guds ”förbundsord” om att de skulle sprida ut sig. Istället strävade de efter sammanhållning och enhet. De vände helt enkelt Gud ryggen; de lyssnade inte till Guds röst, alltså till vad han tidigare hade sagt till Noa. Och det ledde till ett fullskaligt avfall som omfattade **alla** människor – troligen förutan Noa och hans familj som alltså levde vid den tiden.

Men även här ingrep Gud på ett dramatiskt sätt. Istället för att göra slut på allt och alla, så gav han dem en ”vaccination mot globalism”, och den innebar en splittring av folken genom att de plötsligt fick helt olika språk. Detta ledde till att

människor delades in i olika språkgrupper, och det ledde till misstänksamhet och rädsla, som i sin tur ledde till att de olika grupperna flyttade ut över världen – och förökade sig.

Allt sedan Noas tid har människor sedan på olika sätt strävat efter att uppnå en total enhet igen, alltså försök till att bygga nya Babels torn – kan man säga – och visst är det märkligt att just Babels torn stått som modell för EU. Det ser man dels på arkitekturen bakom EU:s parlamentsbyggnad i Strasbourg och dels i en affisch som EU gav ut för ganska många år sedan:

Guds vaccination mot den förödande globala enheten fungerar hyfsat än idag,

men den kommer att bli allt svagare ju närmare vi kommer den absolut yttersta tiden. Men Gud kommer alltså att avbryta även det bygget tvärt, och det genom Jesu återkomst på den dag som Bibel ofta kallar för ”Herrens dag” eller ”den

Sodom och Gomorra

Detta pass avslutar jag med tankar kring nästa stora avfall i ordningen som Bibeln berättar om, och det var i Sodom och Gomorra. Det här hände kanske 450 år efter Babels torn. Vanligen tänker vi på den stora moraliska synden i Sodom och Gomorra. Men det hade helt klart föregåtts av ett avfall från Gud. Det står nämligen så här hos Hesekiel:

> Hes 16:49: ”Se, **detta** var din syster Sodoms synd: Högmod, överflöd av mat och bekymmerslös säkerhet hade hon och hennes döttrar, men hon hjälpte inte den nödställde och fattige.”

Högmod går ju före fall, och högmod är väl en slags självförgudning. Och avfall från Gud leder så gott som alltid till ett moraliskt förfall; det verkar alltid vara den ordningen. I Sodom ser vi hur omoralen sedan hade eskalerat så pass mycket att **män** kunde utföra gruppvåldtäkter på **män**! När man lämnar troheten till Gud och

essivt utför – ibland i full galopp!

En liten ljusglimt!

I Sodom fanns det också en ljusglimt, det var Abrahams brorson Lot, som också var en rättfärdig man, den enda i hela den trakten! Gud räddade därför Lot och även hans döttrar, men Sodom och Gomorra med alla övriga invånare ödelade Gud fullständigt.

Om vi skall tänka på Sodom och Gomorra som en profetisk bild för hur det blir i den yttersta tiden, då är det även här så, att det var **få** människor som blev räddade. Vägen är smal och det är få som finner den – som Jesus sa!

Summering
Jag tycker man kan begrunda avfallet vid Noas tid och i Sodom och Gomorra i ljuset av det som Paulus skrev i början av Romarbrevet. Där skrev han att när människor avfaller från Gud och börjar dyrka ”det skapade” istället för honom, då **utlämnar Gud dem** åt förnedrande handlingar och all slags orättfärdighet, ondska, girighet, elakhet, avund, mordlust, stridslystnad, svek, hat, våld, skryt (Rom 1:29). Allt sådant ligger latent i människans syndanatur, och det kan få liv om man vänder Gud ryggen.

> Rom 1:29: ”Och eftersom de inte satte värde på kunskapen om Gud, **utlämnade Gud** dem åt ett ovärdigt sinnelag så att de gjorde sådant som inte får göras.”

Men lever man under Guds ledning och i nåden, då helgas ens inre från sådana här onda sidor.

Lots döttrar och moabiterna och ammoniterna
Tyvärr blev inte Lots döttrar några moraliska förebilder. De var oroliga över att inte få barn, och att inte kunna föra sin släkt vidare. Så de söp sin pappa Lot full och sedan låg de med honom bara för att de skulle slippa att bli barnlösa. Det här övertrampet fick långvariga, allvarliga konsekvenser för judarna längre fram. Lots döttrars **barn** blev nämligen stamfäder till *ammoniterna* och *moabiterna*, som senare blev några av judarnas värsta fiender. Så dumma handlingar kan få allvarliga konsekvenser!

VIKTIGT!

Jag avslutar med något som jag tycker är mycket viktigt, som vi bör begrunda ordentligt. Och jag säger detta utifrån vad jag gått igenom så här långt, och utifrån vad vi kan se i kristenheten.

Vi kristna tänker ofta att avfall handlar om att man börjar synda moraliskt. Men så är det alltså **inte**. Avfall från Gud börjar **inte** med omoral, det börjar med att man tar det lätt med trofastheten till Gud och hans Ord. **Sedan** kommer omoralen som en följd av det. Ju mer en människa struntar i Gud, ju mer hamnar han eller hon i omoral och synd. Och som vi sett är det **Gud** som utlämnar människor till detta när man vänder ryggen åt honom, man blir då utlämnad åt begären. **Observera**

särskilt detta: Det blir alltså helt fel att börja kräva moral av människor som Gud utlämnat till omoral – hur skall de kunna komma ur det på egen hand då!? Vägen ut ur sådant går därför först via omvändelse till Gud, sedan är det **han** som befriar och renar från omoral, via helgelsen. Helgelsen pågår dessutom hela livet, men kan för en del innebära ett ordentligt lyft i början av livet som kristen.

Det är så här vi kristna måste tänka om vårt samhälle idag. Fokuserar vi på att primärt nedkämpa omoralen, då är det nära till hands att vi lierar oss med och hejar-på mörka krafter som kanske står för några moraliska ståndpunkter och kristna värdefrågor som vi gillar, men som i grunden har en helt annan agenda än vad en sann kristen har, eller borde ha. Det har vi ju exempel på i kristenheten både i vår tid och tidigare. **Vägen till välmående och moral för både samhälle och enskilda individer heter omvändelse till Gud!**

Jag tror det är vad Jesus avsåg med dessa ord:

> Luk 19:42: ”Tänk om du idag hade förstått, också du, vad som ger dig frid!”

Vi kan även se omoral växa fram inne i kristenheten där det kommer in lagiskhet och villoläror, för det handlar också om att lämna trofastheten till Gud och hans Ord. Det finns mängder med exempel på detta, inte minst Katolska kyrkan, i Trosrörelsen och alla dess förgreningar, men även i mindre sammanhang – där ju Knutby-församlingen var ett praktexempel. Även där var det så att Gud hade släppt sitt beskydd och **utlämnat** dessa människor till att följa begären. När lagiskhet och villoläror kommer in, då får synden nytt liv.

Bästa beskyddet mot omoral bland oss kristna är alltså att vara trogen mot Gud OCH att leva i nåden, för det är bara i nåden och i Guds närhet som helgelsen fungerar.

> Tit 2:11-12: ”**Guds nåd** har uppenbarats till frälsning för alla människor. **DEN fostrar oss att säga nej** till ogudaktighet och världsliga begär och i stället leva anständigt, rättfärdigt och gudfruktigt i den tid som nu är”

Vill vi förvandla ett samhälle, då är det evangeliet vi skall

predika och barmhärtighet som vi skall utöva!!

/Lennart

Till Pass 2 -→

←- Till Innehåll